

Respectiv: Titlu original (eng.): Pact without desire

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
SPARKS, CHARLOTTE

Comoara pierdută a olandezului / Charlotte Sparks

Traducător: Ileana Jitaru

București: Editura și Tipografia Alcris, 2020.

ISBN 978-606-736-361-6

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC“

CHARLOTTE SPARKS

Comoara pierdută a olandezului

Traducerea și adaptarea în limba română de:

ILEANA JITARU.

Editura și Tipografia

ALCRIS

EDITURA ALCRIS,

***vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC"***

1083	Lynn Fairfax	-Sub protecția iubirii
1084	Katheleen Eagle	-La fel ca altădată
1085	Stella Flint	-Cer roșu în zori
1086	Maysie Grieg	-Sfidând pericolul
1087	Penny Jordan	-Femeia care urăște bărbații
1088	Robin James	-Revenirea la viață
1089	Barbara Perkins	-Zbor spre primăvară
1090	Mary Arbor	-Sacrificiu pe altarul dragostei
1091	Lucy Walker	-Regăsirea speranței
1092	Jasmine Craig	-Dragoste învingătoare
1093	Tracy Pearson	-Căsnicie în pericol
1094	Isabelle Marais	-Mai mult decât iubiți
1095	Teresa Dawson	-Bărbatul renegat
1096	Caroline Adams	-Învăluită în întuneric
1097	Judith Smith	-Acuzat de crimă
1098	Yvonne Whittal	-Pe urmele unei legende
1099	Patty Copeland	-Căsătorie de conveniență
1100	Marina Thomas	-Croaziera uitării
1101	Amy Marie Sandrin	-Sărut în zăpadă
1102	Claire Valery	-Întâlnire neașteptată
1103	Valerie Duhamel	-Valea opalelor
1104	Nicole Brooks	-Adiere de vară
1105	Madeline Harper	-Drumul spre Zaphir

Capitolul 1

– Dumnezeule, dacă el nu este aici, înnebunesc, murmură Sierra luând-o pe drumul desfundat, plin de făgașuri rămase în urma ploii.

Cu un gest obosit, își șterse fruntea umedă de sudoare. Prin geamul deschis al mașinii intra un praf fin care-i pătrundea în nări și o făcea să strănute din când în când.

Hotărât lucru, era urmărită de ghinion încă de la plecare. Și degeaba blestema ea, amenința, implora, nu reușea să facă nimic! Ghinionul o urmărea cu fidelitate și tânăra femeie era supărată pe întreaga lume.

Când se urcase ea în această mașină fără aer condiționat, fără suspensii, cu scaunele distruse? Azi dimineată în zori. O zi întreagă în care condusesese prin acest deșert blestemat din Arizona, pe o căldură toridă, la volanul acestui vehicul antediluvian. Sierra își simțea șalele frânte. Și toate astea degeaba; toți ghizii îi refuzaseră propunerile. De parcă se vorbisera.

Dar ei nu știau cu cine au de-a face. Din fericire, natura o înzestraseră pe Sierra Vaughn cu o încăpățănare redutabilă. Când ea se hotărâ să facă ceva, era nenorocire pentru cel ce i se punea de-a curmezișul!

Acum, stomacul îi chiorăia de foame, oboseala o toropea la fel de mult ca și căldura. Dar Sierra era încăpățănată; de ar fi să mai meargă întreaga noapte fără să mănânce sau să bea ceva, tot va găsi până la urmă un ghid care s-o conducă în Superstition Mountains!

Sigur, Adam Copeland era ultimul nume de pe lista ei și, având în vedere refuzurile categorice ale celorlalți ghizi, șansele Sierrei de a găsi altul erau minime. Era o perspectivă foarte puțin încurajatoare. Mai ales în acest ținut deșertic unde drumurile se pierdeau într-o întindere nesfârșită de pietre, unde nu întâlneai pe nimeni kilometri întregi, nici oameni, nici animale, nici măcar un motel unde să poți mânca un sandviș învechit!

La capătul unei zile de mers, Sierra se săturase destul de acest deșert și de imensitatea lui. Și soarele acesta copleșitor! Și praful ăsta care intra peste tot! Oricine ar fi fost demoralizat.

Dar Sierra Vaughn nu era oricine; ea avea un scop precis, vital și atunci, la naiba cu obstacolele, va merge până la capăt!

O pancartă fixată în vârful unui stâlp de lemn îi indica faptul că ajunsese la capătul călătoriei. În sfârșit! Oftă ușurată și aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Doamne, ce față avea! Părul ei blond era acoperit de praf ocru, chipul îi era murdar ca al unui coșar și ochii albaștri înroșiți de strălucirea soarelui, în ciuda ochelarilor negri pe care-i purtase.

Sierra își șterse cu o batistă urmele dizgrațioase, își îndepărtă rămășițele de machiaj absolut inutil în acest ținut

sălbatic, și-și perie viguros părul. Toate astea făcându-le în timp ce cu cealaltă mână ținea volanul. Așa... Parcă își mai recăpătase înfățișarea umană.

Poate că Adam Copeland va fi complet indiferent la înfățișarea ei, dar cu atât mai rău pentru el. Ea trebuia să fie demnă și prezentabilă în orice împrejurare. Chiar și în cele mai rele.

În afară de asta, ce reprezentau aceste mici neplăceri pe lângă miza călătoriei sale? O nimica toată! Sierra se afla aici pentru a îndeplini o treabă precisă și avea de gând s-o ducă la bun sfârșit. Cu orice preț. Atâtea lucruri depindeau de reușita întreprinderii sale!

Tânăra femeie își recăpătă curajul. Ce naiba, doar era în stare de orice! Era rezistentă. N-o s-o descurajeze acum o zi de drum prin deșert.

Sierra Vaughn se specializase în istoria părții de sud-vest a Statelor Unite. Ținut aspru de care s-ar fi ferit mulți. Dar nu și Sierra care avea o idee foarte precisă despre scopul vieții ei, acela de a deveni un scriitor cunoscut, să scrie istoria așa cum ar scrie un roman, pentru publicul cel mai larg cu putință. A atinge nivelul la care ea reușise să ajungă însemnase o înverșunare teribilă. Câte inconveniente nu întâmpinase înainte să străpungă zidul de indiferență! Din fericire, întâmplarea făcuse să-l întâlnească, cu doi ani în urmă, pe Tony Miller, istoric ca și ea și un tânăr plin de ambiție. Scriseseră împreună o serie de articole care le permisese să iasă din umbră. Apoi se născuse ideea unei cărți.

Tony îi propusese unui editor un subiect: istoria

Superstition Mountains în sec. XIX. Legendele epocii erau într-adevăr bânuite de un personaj mitic: Jacob Waltz, cunoscut și sub numele de Olandezul.

Acest căutător de aur ar fi descoperit un filon enorm căruia i s-a pierduse ulterior urma. După diversele surse consultate și verificate atent de către Tony și Sierra, mina de aur a Olandezului se afla în acești munți din Arizona. Locul acesta încă mai atrăgea căutători de aur și se aventuraseră o mulțime, fără succes, pe urmele lui Jacob Waltz.

Comoara legendară trezea frecvent polemici atât în rândul istoricilor cât și al publicului. Sierra și Tony aveau de gând să se folosească de aceste patimi provocate de misteriosul Olandez ca să-și asigure succesul cărții lor.

Editorul, încântat de idee, le acordase imediat un avans generos pentru a le facilita cercetările. Tony se ocupa cu scrisul cărții în timp ce Sierra cerceta, lua notițe și aduna mărturii orale și fotografice.

De aceea, azi-dimineață sosise în Arizona, împreună cu echipamentul ei fotografic aproape profesionist aflat pe bancheta din spate a Ford-ului închiriat.

Când se gândi la Tony, se încruntă. Dacă el ar fi cunoscut adevăratul motiv al călătoriei ei, ar fi înnebunit de furie! Pentru că Sierra avea un motiv anume, o idee mare în minte pe care n-o va mărturisi nimănui, pentru nimic în lume. Poate că era o idee nebunească, dar care, dacă se va realiza, o va propulsa în vârf...

După ce-și parcă mașina la marginea șoselei, Sierra se îndreptă fără grabă spre tabăra așezată la vreo cincizeci de metri în fața ei. În timp ce mergea, admira peisajul superb ce o înconjură. Soarele la apus scălda în purpură

munții de un roșu-auriu aproape ireal. Umbrele lungi și intense creau o imagine stranie, fantastică, aproape neliniștitoare.

Ce secrete ascundeau vârfurile acestora orgolioase care se înălțau, mândre și sălbatice, spre cerul violet? Sierra își jură să le descopere și grăbi pasul. Se însera, și ea trebuia să găsească un ghid înainte să se întoarcă la hotel. Trebuia, da, neapărat.

Zărind în umbră o siluetă ce trecea prin fața unui cort, se opri și strigă cu o voce sigură:

– Adam Copeland?

Bărbatul rămase nemișcat, păru să ezite apoi înaintă spre tână femeie.

– Da, eu sunt.

În lumina felinarului agățat lângă ea, Sierra remarcă imediat fața lui bronzată, ochii întunecați și migdalați, părul negru, trăsăturile accentuate. Bărbatul acesta trebuie să fi avut vreun strămoș indian sau mexican, cu siguranță. Chipuri ca acesta nu erau frecvente în Arizona. Nici mersul acesta elegant, format din nonșalanță și siguranță în același timp, nici corpul acesta athletic sau vocea calmă lipsită de accentul local – îngrozitor, după părerea Sierrei.

Adam Copeland nu semăna cu niciunul dintre ghizii pe care-i întâlnise astăzi, niște oameni greoi și grosolani, vorbind o engleză târăgănată pe care ea abia o înțelegea, originari din Colorado.

Ceea ce o impresionă fu mai ales acea forță liniștită pe care o emana. Cui se datora oare această impresie? Privirii deschise, cinstite, directe? Forței lui musculare? Era imposibil de explicat sentimentul de securitate pe care ți-l dădea acest om. Și Sierra, dintr-o dată nehotărâtă, își căută cuvintele.

– Dumneata ești Sierra Vaughn, presupun, reluă el. Și,

pare-mi-se, cauți un ghid.

– De unde știi? exclamă ea, regăsindu-și prezența de spirit.

– Zvonurile circulă repede pe aici. Chiar și în plin deșert.

În sezonul acesta, ghizii sunt rari și ne străduim pe cât se poate să rămânem în contact unii cu alți. Și cum dumneata erai foarte grăbită și foarte exigentă, după câte mi s-a povestit, am bănuat că, mai devreme sau mai târziu, vei veni la mine. Poate nu știi că este foarte periculos să faci turism în sezonul ploios?

Ce englez perfect! Fără nicio îndoială că Adam Copeland fusese la universitate. Amănuntul acesta o intrigă pe Sierra. În general, ghizii erau țărani care nu plecaseră în viața lor din sat și nu erau deloc evoluți. Acest Copeland era ieșit din comun, cu înfățișarea lui seniorială și limbajul lui șlefuit! Părea chiar sincer contrariat. De ce? Tânăra femeie își ridică, iritată, capul.

– Eu nu mă aflu aici ca să „fac turism” cum spui dumneata, ci ca să lucrez! Și am niște termene de respectat, iată de ce sunt „grăbită”. Cât privește povestea asta cu sezonul ploios, mi se pare absolut o scorneală! Eu credeam că musonul afectează regiuni mai... orientale. După câte știu, Arizona nu este totuși India!

– Nu ești prea bună la geografie, domnișoară Vaughn! Arizona are un climat particular: ploile sunt foarte abundente din iunie până în august și cum pământul deșertului nu are strat arabil și nici vegetație, apa nu este absorbită și provoacă adesea catastrofe. În Suprestition Mountains, există uneori torente uriașe care se formează după câte o furtună și mătură totul în calea lor. Munții aceștia sunt periculoși. Au murit destui turiști imprudenți aici. Nu este o întâmplare că n-a vrut să te conducă niciun ghid.

– Îți repet că nu sunt o turistă!

– N-are importanță. În ceea ce mă privește, nu te voi conduce acolo și, dacă vrei să știi părerea mea, mai așteaptă un timp până să te aventurezi în Superstition Mountains.

Ploi torențiale? În deșertul ăsta? Imposibil! Poate niște furtuni, din când în când. Iar Sierra era destul de rezistentă și obișnuită cu viața aspră încât să nu se sperie de câteva picături de ploaie. Și apoi, erau abia la început de iunie. „Musonul” acesta nu va bântui prea curând...

– Singurul lucru pe care-l risc, mi se pare, este mai degrabă să fac o insolație, domnule Copeland. Am primit asigurări că dumneata ești cel mai bun ghid din zonă. Sunt sigură că vei ști să te descurci în caz de... furtună!

– Poate, dar n-am să mă răzgândesc, domnișoară Vaughn. Însă, dacă o să dorești, sunt gata să te însoțesc acolo la sfârșitul verii. Acum, dacă nu te superi, aș vrea să-mi termin cina.

Ei bine, iată un refuz limpede și categoric! Sierra își strânse pumnii. Nu, ea nu va abandona fără să lupte până la capăt! Adam Copeland era ultimul nume de pe lista ei, și ea trebuia să se ducă în munții aceia!

– Am impresia că există un alt motiv, lansă ea.

– Un motiv la ce?

– La refuzul acesta. Ceilalți ghizi sunt ocupați, ceea ce înseamnă că ei conduc oameni prin regiune. Dar când este vorba de mers la Superstition Mountains, asta nu se poate! Nu cred totuși că doar climatul îi sperie!

– Nu știu. Eu ți-am explicat clar punctul meu de vedere.

– Nu îndeajuns.

Vizibil contrariat, el se încruntă în fața aerului provocator al Sierrei. Totuși, continuă să vorbească pe un ton calm și politicos.

– Oamenii care pornesc în căutarea minei de aur a

Olandezului aduc întotdeauna necazuri. Nu s-a găsit niciodată aur, dar întotdeauna se găsesc nebuni care să vină aici să-și încerce norocul.

– Nebuni? Așadar asemenea zvonuri circulă despre mine? Sunt și eu categorisită printre acei căutători de aur? Asta-i bună! exclamă Sierra, indignată. Tocmai ți-am explicat că eu mă aflu aici ca să lucrez. Scriu o carte care trebuie terminată până la sfârșitul lunii. Am nevoie de fotografii și de mărturii ale localnicilor din zonă. Este simplu și clar, nu?

– De unde știu eu că ăsta nu este un pretext? Niciun ghid nu mai riscă să meargă pe urmele lui Jacob Waltz. Iar eu nu sunt atât de naiv ca să te cred.

– În fine, ce dovezi îți trebuie? Contractul cu editorul meu? Și dacă tot vrei să știi totul, vei afla totul! Eu lucrez cu un coleg, Tony Miller, și noi ne-am concentrat studiul asupra personajului Jacob Waltz și asupra locurilor presupusei lui mine de aur, îndeosebi zona Weavers Needle. Iată de ce vreau să fac fotografii în acel loc; nu vor fi decât niște ilustrate necesare în orice carte de popularizare. Iar cât privește mina de aur, puțin îmi pasă de ea!

– Chiar dacă ai fi într-adevăr istoric...

– Dar sunt! Dacă aș fi știut, mi-aș fi adus diplomele să le vezi, zise Sierra, scoasă din sărite. Oricum, dacă te amuză, poți telefona oricând rectorului universității...

– Nu mă amuză deloc, îi tăie el vorba pe un ton sec. N-are nicio importanță. Cu cartea și cu teoriile voastre despre Olandez, sunteți pe cale să semănați panică în regiune. Se spune că ați descoperit noi indicii și întotdeauna se găsesc prin preajmă căutători de aur care bântuie prin zonă, gata să creadă orice scorneală și s-o pornească spre munți. N-ai fost prevenită de asta?

– Ba da, într-adevăr, dar pe mine nu mă privesc acțiunile altora.

– Pe mine, da. Și-ți repet, nu sunt liber în acest moment ca să te conduc în Superstition Mountains.

– Te rog, mai gândește-te. Nu este vorba decât de vreo câteva zile, cel mult o săptămână! Și sunt de acord să-ți dublez tariful dacă dorești.

– Nu, domnișoară Vaughn, nu insista.

Să abandoneze lupta? Nici gând! Sierra înaintă un pas spre Adam Copeland. Expediția aceasta era șansa vieții ei, singurul ei mijloc de a accede la celebritate. Nu Adam Copeland va fi cel care o va opri pe drumul spre glorie. Era încăpățânat? Bun! Ea era și mai încăpățânată. Sierra își aruncă ultima carte și declară pe un ton ferm:

– În acest caz, voi fi obligată să mă descurc prin propriile mele mijloace. Din moment ce dumneata refuzi să mă însoțești, mă voi duce singură în Superstition Mountains. Ai măcar amabilitatea să-mi împrumuți o hartă?

La aceste cuvinte, el păru să-și piardă un pic din indiferență. Spre marea satisfacție a Sierrei, Adam Copeland nu era deci de piatră! Și poate că astfel ea marcaseră un punct.

– Nu. N-ai să pleci singură, este imposibil.

– Ba da, așa am hotărât și dumneata n-ai cum să mă împiedici. Călătoria aceasta este foarte importantă pentru mine și pentru colegul meu. Nu-ți face griji, domnule Copeland, sunt obișnuită cu natura. Am fost crescută într-o fermă din Colorado și mi-am petrecut o parte din viață ocupându-mă de cirezile de vite ale tatălui meu. Hoinărelile lungi, singuraticile nu mă sperie. În afară de asta, știu să mă folosesc de o busolă și de o hartă. Bun, ai putea să-mi spui de unde aș putea să cumpăr un cal bun?

Cu capul sus, Sierra îl privea, încântată. Adam Copeland, descumpănit de hotărârea ei, o examina cu atenție. Dar Sierrei